

Sygn. akt I ACa 998/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Ryszard Iwankiewicz
Sędziowie:	SA Małgorzata Gawinek SA Eugeniusz Skotarczak (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Magdalena Stachera

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2015 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Z. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 25 lipca 2014 r., sygn. akt I C 1093/11

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Małgorzata Gawinek Ryszard Iwankiewicz Eugeniusz Skotarczak

Sygn. akt I ACa 998/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 25 lipca 2014 roku zasądził od pozwanego Z. G. na rzecz powoda Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 207.836,64 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2011 roku.

Oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd ustalił, że w dniu 28 sierpnia 2008 r. powód M. S. (1) uległ wypadkowi drogowemu, którego sprawcą był kierujący samochodem osobowym S. (...) pozwany Z. G..

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2010 r., w sprawie o sygn. akt II K 774/08 Sąd Rejonowy w Świnoujściu uznał Z. G. za winnego tego, że w dniu 28 sierpnia 2008 r. w Ś. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości wyrażającym się wskaźnikiem 1,0 promila zawartości alkoholu we krwi, kierując samochodem osobowym marki S. i jadąc ulicą (...) od strony ul. (...) na skrzyżowaniu z ulicą (...), wykonując manewr skręcania w lewo w ulicę (...), wskutek braku prawidłowej obserwacji trasy przejazdu, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, doprowadzając do zdarzenia z jadącym prawidłowo prawym pasem ruchu tej ulicy od skrzyżowania z ulicą (...) w kierunku ulicy (...) motocyklem marki S. kierowanym przez M. S. (1), w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci złamania trzonów kości promieniowej i łokciowej lewej, złamania kości łonowej lewej, stłuczenia nadgarstka prawego, zwichnięcia łokcia lewego, otarcia naskórka okolicy obojczyka lewego oraz stłuczenia okolicy łędźwiowej z rozległym krwiakiem tej okolicy, co skutkowało spowodowaniem u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci znacznej trwałej niezdolności do pracy w zawodzie mechanik obróbki skrawaniem,

W dacie zdarzenia pozwanego i powoda Towarzystwo (...) z siedzibą w W. łączyła umowa ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Po wypadku, w okresie od dnia 28 sierpnia 2008 r. do dnia 09 września 2008 r. M. S. (1) przebywał w (...) Szpitala (...) w G. z rozpoznaniem: złamania trzonów kości promieniowej i łokciowej lewej, złamania kości łonowej lewej, stłuczenia nadgarstka prawego, zwichnięcia łokcia lewego, otarcia naskórka obojczyka lewego i stłuczenie okolicy łędźwiowej z rozległym krwiakiem tej okolicy. W dniu 29 sierpnia 2008 r. przeprowadzono u M. S. (1) otwarte nastawienie i stabilizację płytami AO. W dniu 08 października 2008 r. lekarz chorób wewnętrznych skierował M. S. (1) do oddziału ortopedycznego z adnotacją „pilne”.

W okresie od dnia 20 października 2008 r. do dnia 15 listopada 2008 r. poszkodowany przebywał w (...) Ośrodku (...) w Ś. z rozpoznaniem artropatii pourazowej stawu łokciowego lewego, stan po złamaniu kości promieniowej, łokciowej i łonowej lewej, zaburzenia gospodarki lipidowej o charakterze mieszanym. W wykonanym badaniu USG jamy brzusznej stwierdzono: PŻW 6 mm, żyła wrostna 13 mm. Poza tym w badaniu bez zmian. W badaniu USG mięśni przykręgowych okolicy łędźwiowej wskazano, że na wysokości L3, L4, L5 po stronie prawej prostownika grzbietu obszar hipoechogeniczny, mogący odpowiadać krwiakowi w okresie organizacji, wypełniony tkanką łączną. W RTG przedramienia lewego z ujęciem stawu łokciowego widoczny był stan po złamaniu kości przedramienia leczony metalosyntezą, zrost w miejscu złamania kości łokciowej, skąpe odczyny naprawcze w okolicy złamania kości promieniowej. Drobne zmiany zwyrodnieniowo-wytwórcze w stawie łokciowym lewym. Pojedyncza wyrostka kostna w dalszym odcinku trzonu lewej kości ramiennej. Na podstawie RTG rąk stwierdzono mierny zanik kostny okółostawowy, nadżerka kostna wyrostka rylcowatego lewej kości łokciowej, stan po złamaniu - brak zrostu wyrostka rylcowatego kości łokciowej. RTG miednicy: stawy biodrowe i oba stawy krzyżowo-biodrowe w granicach normy, stan po złamaniu dolnej gałęzi lewej kości łonowej - brak zrostu.

W stosunku do M. S. (1) zastosowano leczenie w postaci kinezyterapii, fizykoterapii oraz leczenie farmakologiczne z zaleceniem dalszego leczenia w Poradni Ortopedycznej, leczenia psychiatrycznego, diety niskocholesterolowej i stosowanie przepisanych leków.

Kolejne skierowanie do szpitala z powodów ortopedycznych M. S. (1) otrzymał w dniu 06 stycznia 2009 r.

Wynik badania elektroencefalograficznego z dnia 22 stycznia 2009 r. wykonany M. S. (1) wskazał na Cephalea posttraumatica i na tle mało reaktywnej, zbliżonej do normy organizacyjnej czynności podstawowej z dużą domieszką czynności szybkiej, niskonapięciowej umiarkowanego stopnia zaburzenia z cechami napadowości w okolicach tylnoskroniowych, niekiedy z uogólnianiem wyładowań zwłaszcza pod wpływem aktywacji. Domieszka artefaktów powiekowo-gałkowych i ruchowych.

W okresach: od dnia 09 października 2008 r. do dnia 12 października 2008 r., od dnia 13 października 2008 r. do dnia 19 października 2008 r., od dnia 20 października 2008 r. do dnia 15 grudnia 2009 r., od dnia 16 grudnia 2008 r. do dnia 05 stycznia 2009 r., od dnia 06 stycznia 2009 r. do dnia 27 stycznia 2009 r., od dnia 28 stycznia do 10 lutego 2009 r., od dnia 11 lutego do dnia 10 marca 2009 r. M. S. (1) przebywał na zwolnieniu lekarskim

M. S. (1) leczony był również w (...) Ośrodku (...) w Ś., gdzie w Oddziale Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej przebywał od dnia 11 marca 2009r. do 17 marca 2009 r. z rozpoznaniem stanu po złamaniu obu kości przedramienia lewego, leczone operacyjnie i stawu rzekomego kości promieniowej z destabilizacją zespolenia.

W dniu 12 marca 2009 r. zastosowano leczenie operacyjne lewej kończyny górnej, które polegało na usunięciu blachy i śrub z kości promieniowej, resekcji stawu rzekomego, wypełnieniu ubytku belką kostną i wiórami z talerza kości biodrowej, stabilizacji zewnętrznej aparatem typu Pumed na kompresję.

Przy wypisie zalecono poszkodowanemu dalszą kontrolę w Poradni Ortopedycznej za 6 tygodni od zabiegu oraz wystawiono druk ZUS ZLA od 11 marca 2009 r. do 16 kwietnia 2009 r. (T-92).

W dniach: 14 październik 2008 r., 09 grudnia 2008 r., 27 stycznia 2009 r., 10 lutego 2009 r. oraz z 10 marca 2009 r. M. S. (1) był na konsultacjach lekarskich u ortopedy - traumatologa

Podczas wizyty w dniu 14 października 2008 r. stwierdzono u M. S. (1) stan po złamaniu miednicy i przedramienia lewego. M. S. (1) oczekiwał na leczenie operacyjne w oddziale ortopedycznym i otrzymał zwolnienie lekarskie na okres od 13 października do 19 października 2008 r. z symbolem T 93, to jest następstw urazów kończyny dolnej.

Podczas wizyty w dniu 09 grudnia 2008 r. stwierdzono u M. S. (1) bóle przedramienia lewego, kliniczny ruch patologiczny, obluźowaną blachę, ponieważ pacjent był leczony operacyjnie i miał tam wstawioną blachę oraz brak zrostu kości łokciowej. M. S. (1) miał się ponownie stawić do kontroli za 4 – 6 tygodni i otrzymał zwolnienie lekarskie na okres od 10 grudnia 2008 r. do 05 stycznia 2009 r. z symbolem T 92, to jest następstw urazów kończyny górnej.

W dniu 06 stycznia 2009 r. na konsultacji lekarskiej ortopeda – traumatolog stwierdził u M. S. (1) postępujące zagięcie kontowe kości łokciowej, obluźowanie blachy i skierowano go do szpitala na leczenie operacyjne oraz otrzymał on zwolnienie lekarskie na okres od 06 stycznia 2009 r. do 27 stycznia 2009 z symbolem T 92, to jest następstw urazów kończyny górnej.

Podczas wizyty w dniu 27 stycznia 2009 r. M. S. (1) oczekiwał na leczenie operacyjne i stan chorego nie uległ zmianie. M. S. (1) otrzymał zwolnienie lekarskie na okres od 28 stycznia 2009 r. do 10 lutego 2009 r. z symbolem T 92, to jest następstw urazów kończyny górnej.

W dniu 10 lutego 2009 r. na konsultacji lekarskiej ortopeda – traumatolog stwierdził termin zabiegu w dniu 11 marca 2009 r., a klinicznie jak poprzednio. M. S. (1) otrzymał zwolnienie lekarskie na okres od 11 lutego 2009 r. do 10 marca 2009 z symbolem T 92, to jest następstw urazów kończyny górnej. Poszkodowany został zakwalifikowany do operacji kości promieniowej i założono mu pumet, czyli urządzenie do stabilizacji zewnętrznej, które się wprowadza przez skórę do kości i na zewnątrz jest aparat, a które kompresuje odłamy. Ponadto M. S. (1) otrzymał druk o przedłużeniu świadczenia rehabilitacyjnego do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W dniu 10 marca 2009 r. stwierdzono u M. S. (1) stan po złamaniu kości łonowej lewej i stan po złamaniu obu kości przedramienia lewego leczonym operacyjnie oraz brak zrostu. Stwierdzono również destabilizację zespolenia kości promieniowej. M. S. (1) oczekiwał na leczenie operacyjne, przebieg pooperacyjny - powrót zdolności do pracy - wielomiesięcznej. M. S. (1) zwrócił się o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, a prognozowany okres niezdolności do pracy był długi.

W dniu 08 grudnia 2009 r. skierowano M. S. (1) do szpitala z powodów ortopedycznych.

W związku z wypadkiem u poszkodowanego M. S. (1) wystąpiła reakcja adaptacyjna depresyjno - lękowo mieszana. Zostało wdrożone leczenie psychiatryczne o charakterze przeciwlękowym i nasennym w październiku 2008 roku podczas hospitalizacji. Leczenie nie było jednak kontynuowane w warunkach poradni zdrowia psychicznego. Objawy ustąpiły samoistnie. Trwały uszczerbek na zdrowiu związany z doznanymi urazami z punktu widzenia psychiatrycznego określić wynosi 2 % w związku z zaburzeniami adaptacyjnymi o umiarkowanym nasileniu nie wymagającymi przewlekłego leczenia specjalistycznego i nie związanymi z urazem czaszkowo-mózgowym

W związku z doznanymi urazami z punktu widzenia ortopedii – traumatologii trwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 45%:

- za złamanie kości lewego przedramienia skutkujące brakiem zrostu i wytworzeniem stawu rzekomego kości promieniowej na podstawie pkt 124 - 25 %. Znaczna deformacja przedramienia i brak funkcji podpórczej kończyny stanowi znaczne upośledzenie sprawności ręki,
- za zwichnięcie lewego stawu łokciowego na podstawie pkt 119 b – 10 %, gdyż zwichnięcie skutkowało przykurczem zgięciowym oraz znacznym ograniczeniem ruchów rotacyjnych, a także rokuje wcześniejsze zmiany zwyrodnieniowe,
- za złamanie lewej kości łonowej zgodnie z pkt 96 a - 5 % ponieważ złamanie nie spowodowało znacznego naruszenia pierścienia miednicy i trwałych zaburzeń chodu, a jedynie trudne do oceny dolegliwości bólowe,
- za stłuczenie okolicy lędźwiowej skutkujące trwałym ograniczeniem ruchomości i przewlekłym zespołem bólowym na podstawie pkt 94 c - 5 %,
- za stłuczenie pozostałych okolic ciała - 0 %, gdyż doznane obrażenia nie pozostawiły trwałych następstw.

Długotrwały uszczerbek na zdrowiu M. S. (1) związany z doznanymi urazami z punktu widzenia neurologii wyniósł 4 %:

- za złamanie trzonów kości promieniowej i łokciowej lewej powikłany stawem rzekomym kości promieniowej na podstawie pkt 127 - 2 %. W wyniku złamania trzonów kości przedramienia powikłanego stawem rzekomym kości promieniowej doszło do neuropatii nerwów promieniowego i łokciowego o umiarkowanym nasileniu,
- za złamanie dolnej gałęzi kości łonowej lewej na podstawie pkt 96 - 2 %. Obecne są nieprzyjemne wrażenia czuciowe (dyssestezje) po urazie miednicy,
- za złamanie wyrostka rylcowatego kości łokciowej prawej - 0 %,
- za zwichnięcie stawu łokciowego na podstawie pkt 117 a - 0 %,
- za stłuczenie grzbietu ze wstrząśnieniem rdzenia kręgowego - 0 %, bez istotnych trwałych, ani długotrwałych deficytów neurologicznych,

Trwały uszczerbek na zdrowiu M. S. (1) związany z doznanymi urazami z punktu widzenia chirurgii ogólnej wyniósł 10 %:

- za złamanie lewej kości łonowej, zgodnie z pkt 96a - 5 %. Złamanie nie spowodowało znacznego naruszenia pierścienia miednicy i trwałych zaburzeń chodu, a jedynie trudne do oceny dolegliwości bólowe,
- za stłuczenie okolicy lędźwiowej zgodnie z pkt 94c - 5 %. Ocena poparta jest trwałym ograniczeniem ruchomości i przewlekłym zespołem bólowym kręgosłupa lędźwiowego,
- za stłuczenie pozostałych okolic ciała - 0 %, gdyż doznane obrażenia nie pozostawiły trwałych następstw.

Prowadzenie działalności gospodarczej, czy też świadczenie pracy w okresie od wypadku przedmiotowego do 2011 r. było praktycznie niemożliwe. Na skutek wypadku M. S. (1) doznał znacznych ograniczeń w zakresie możliwości

prowadzenia tymczasowej działalności gospodarczej w postaci firmy budowlanej. M. S. (1) nie miał możliwości samodzielnego wykonywania prac fizycznych z racji obrażeń narządu ruchu. Jego możliwości w zakresie nadzoru nad ewentualnymi pracownikami i zdobywaniu nowych zleceń zostały ograniczone ze względu na czas, jaki zajmowało leczenie i rehabilitacja po urazie. W efekcie nie był on w stanie prowadzić dotychczasowej działalności i zmuszony był do jej zawieszenia po wypadku. Intensywne leczenie powoda trwało do 2011 r., więc do tego momentu występowały największe ograniczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej, czy też ewentualne wykonywanie pracy w zawodzie wyuczonym, czyli jako mechanik. Okres leczenia operacyjnego M. S. (1) i rekonwalescencji po nim zakończył się między czerwcem 2010 r., a lipcem 2011 r.

W chwili obecnej M. S. (1) nie może wykonywać pracy wymagającej dużego wysiłku fizycznego, np. dźwiganie ciężarów, czy też pracy na wysokościach (deformacja ręki lewej). Długotrwałe siedzenie, schyłanie, czy też pozostawanie w jednej pozycji może powodować nasilenie dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowego i miednicy. Z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowego i miednicy poszkodowany nie powinien także zbyt długo stać lub siedzieć w jednej pozycji - granica jest nieoznaczalna z powodu subiektywnego odczuwania dolegliwości bólowych, teoretycznie może to być od jednej do kilku godzin. Schyłanie także może prowokować nasilenie dolegliwości bólowych. W stosunku do M. S. (1) nie zauważono poważnych negatywnych stanów psychicznych, adaptacja do rzeczywistości po wypadku przebiegła w stopniu miarowym, pacjent ma obawy związane z swoim dalszym życiem, ale jak na swój stan zdrowotny i trwale ubytki na zdrowiu (przede wszystkim poważne zniekształcenie ręki lewej z ograniczeniem ruchomości) radzi sobie z tymi obawami dobrze. Nie stwierdzono trwałych zaburzeń psychicznych

Z punktu widzenia chirurgii ogólnej nie stwierdzono niestosownego zachowania M. S. (1) mogącego mieć wpływ na przebieg leczenia.

M. S. (1) od dnia 01 stycznia 2005 r. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w Ś. i w ramach tej działalności zatrudniał pracowników. Przedmiotem zaś tej działalności gospodarczej było wykonywanie robót budowlanych.

W dniu 24 marca 2006 r. M. S. (1) przyjął do wykonania montaż instalacji technologicznych i urządzeń w obiektach gospodarki ściekami na Budowie Modernizacji Oczyszczalni (...) w K. o wartości 60.000 zł plus podatek VAT.

W 2007 r. M. S. (1) uzyskał przychód w kwocie 699.609,00 zł, a dochód w kwocie 263.514,26 zł.

W latach 2007 – 2008 przedsiębiorstwo M. S. (1) realizowało również budowę oczyszczalni ścieków w S. – P. oraz budowę sklepu (...) położonego w S. przy (...) (...) oraz realizował budowę stadionu w P..

W 2008 r. zatrudniał około 20 pracowników na podstawie umowy o pracę.

W 2008 r. przedsiębiorstwo M. S. (1) posiadało zadłużenie wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i urzędu skarbowego.

Na podstawie zlecenia z dnia 08 maja 2008 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecił M. S. (1) - (...) z siedzibą w Ś. wykonanie robót zbrojarskich oczeput ścianki szczelnej za kwotę 69.600,00 zł plus podatek VAT w związku z budową „Bazy zwalczania zanieczyszczeń w Ś.”.

Pismem z dnia 19 czerwca 2008 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. rozszerzył zlecenie z dnia 08 maja 2008 r. udzielone M. S. (1) - (...) z siedzibą w Ś. dotyczące robót zbrojarskich o wykonanie szalowania i betonowania oczeput na 20 sekcjach /20 x 12 mb = 240 mb/.

W dniu 10 października 2008 r. Burmistrz Ś. zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej prowadzonej przez M. S. (1) pod nazwą (...) na okres od dnia 11 października 2008 r. do dnia 10 października 2010 r.

W pierwszej połowie 2010 r. zdjęto M. S. (1) stabilizator, a w związku z tym, że zdrowie nie pozwalało mu nie prowadzenia działalności gospodarczej nie podjął on prowadzenia zawieszonyj działalności w 2010 r.

M. S. (1) posiadał zaległość w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych z tytułu ubezpieczenia społecznego w kwocie 36.895,35 za okres: od kwietnia 2007 r. do grudnia 2007r., od stycznia 2008 r. do października 2008 r., z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego w kwocie 8.606,69 zł za okres: lipiec 2008 r., od października do grudnia 2007 r. i od stycznia 2008 r. do października 2008 r. oraz zaległość na Fundusz Pracy i na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w kwocie 2.105,32 zł za okres od października do grudnia 2007 r. i od stycznia do października 2008 r.

W 2009 r. M. S. (1) uzyskał przychód w wysokości 215.718,91 zł, dochód w kwocie 152.749,28 zł.

M. S. (1) w związku z działalnością (...) w 2007 r. uzyskał przychód 699.609,00 zł, koszty wyniosły 436.094,74zł, składki ZUS – 9.921,19 zł, a dochód brutto w kwocie 253.593,07 zł.

Do 28 sierpnia 2008 r. M. S. (1) uzyskał przychód w wysokości: 368.970,27 zł, koszty - 176.035,18 zł, składki ZUS do sierpnia 2008 r. – 3.920,83 zł, dochód brutto wyniósł 189.014,26 zł. Przychody za 2008 rok pomniejszono o fakturę korekty nr 1 z dnia 25 czerwca 2008 wystawioną dla Firmy (...) S.A. na zmniejszenie faktury (...) na kwotę netto 960,05 zł. Przychody w wymienionym wydruku za lipiec są niższe o kwotę 28.266,24 zł, nie ujęto w przychodach dwóch faktur z dnia 29 lipca 2008 roku: Nr (...) dla (...) G. na kwotę 12.747,00 zł i Nr (...) dla (...) G. na kwotę 15.519,24 zł. Po uwzględnieniu faktury korekty oraz faktury (...) przychody wyniosły 368.970,27 zł.

Na podstawie osiągniętych dochodów wyliczono wysokość średniego miesięcznego dochodu brutto, który wyniósł w 2007 r. - 21.132,75 zł (253.593,07 zł : 12), a w 2008 r. (od 01 stycznia do 28 sierpnia 2008 r.) - 23.626,78 zł (189.014,26 zł : 8).

Wysokość dochodu netto uzyskanego przez M. S. (1) wyniosła 205.410,40 zł w 2007 r. (dochód brutto – 263.514,26 zł) na podstawie PIT 5 – L rocznym (po korekcie). Przychód wyniósł 699.609,00 zł, koszty – 436.094,74 zł, składki na ZUS – 9.921,19 zł, podatek naliczony (253.593,07 x 19%) – 48.182,67 zł. Dochód netto osiągnięty przez M. S. (1) w roku 2008 (do 28 sierpnia 2008 r.) wyniósł 153.101,26 zł (dochód brutto – 192.935,09 zł), przychody – 368.970,27 zł, koszty – 176.035,18 zł, składki ZUS do sierpnia – 3.920,83 zł. Wysokość średniego miesięcznego dochodu netto w roku 2007 wyniosła 17.117,50 zł

(205,410,40 zł : 12). W okresie od dnia 01 stycznia 2008 r. do 28 sierpnia 2008 r. miesięczny dochód netto uzyskany przez M. S. (1) wyniósł 19.137,60 zł (153.101,26 : 8).

Hipotetyczny dochód netto jaki osiągnąłby poszkodowany M. S. (1) wyniósł: 76.550,40 zł w okresie od dnia 01 września 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. (4 x 19.137,60 zł). W okresie od dnia 01 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2009 r. dochód wyniósł 105.924,92 zł (12 x 19.137,60 zł).

Dochód netto z działalności gospodarczej wykazany w PIT – 36L w roku 2009 r. wyniósł 123.726,28 zł (dochód brutto – 152.749,28 zł), przychód – 215.718,91 zł, koszty – 62.696,63 zł, podatek 19 % - 29.023,00 zł (w tym ubezpieczenie zdrowotne 2.502,42, podatek 26.518 zł).

Po zastosowaniu korekty dochodu za 2009 rok wartość utraconego dochodu wynosi:

- od 01 września 2008 do 31 grudnia 2008 roku wyniósł 76.550,40 zł (4 x 19 137,60),

- od 01 stycznia 2009 do 31 grudnia 2009 roku wyniósł 105.924,92 zł (12 x19 137,60),

M. S. (1) obecnie zatrudniony jest w (...) sp. z o.o. w P. na podstawie umowy o pracę na czas określony na stanowisku brygadzysty i z tego tytułu osiąga dochód brutto w kwocie 134.48 zł (95,34 zł – dochód netto) za jeden dzień pracy.

W dniu 06 listopada 2008 r. M. S. (1) zgłosił Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. szkodę powstałą w wyniku wypadku w dniu 28 sierpnia 2008 r.

Decyzjami z dnia 16 lutego 2009 r., 10 marca 2009 r., 07 maja 2009 r., 20 maja 2009r., 16 lipca 2009, 2 października 2009r., 22 stycznia 2010r. Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznało M. S. (1) łącznie 32.000 zł z tytułu zadośćuczynienia, 1.040 zł z tytułu odszkodowania za koszty opieki, 1.500 zł za zniszczone rzeczy oraz 303.821,48 zł z tytułu utraconych dochodów. Nadto pozwany przyznał poszkodowanemu łącznie kwotę 30.821,32 zł z tytułu odszkodowania za zniszczony motor.

Pismem z dnia 28 października 2009 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 244.765,38 zł w ciągu 14 dni od daty otrzymania niniejszego wezwania na podstawie art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 124 poz. 1152 w związku z wypłaceniem osobie poszkodowanej odszkodowanie w tej wysokości.

Powyższe pismo zostało doręczone synowi pozwanego – M. G. w dniu 04 listopada 2009 r.

W dniu 14 maja 2010 r. pozwany Z. G. uiszczył na rzecz powoda Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. w drodze przelewu kwotę 40.000,00 zł z tytułu umowy bez wskazania na poczet jakich należności dokonuje wpłaty.

Pismem z dnia 12 listopada 2010 r. powód ostatecznie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 329.182,79 zł w ciągu 14 dni od daty otrzymania niniejszego wezwania.

Wyrokiem z dnia 19 września 2011 r., w sprawie o sygn. akt I C 668/09 Sąd Okręgowy w Szczecinie ustalił, że Z. G. i Towarzystwo (...) S.A. w W. ponoszą odpowiedzialność za szkody mogące powstać w przyszłości na skutek wypadku drogowego, który miał miejsce 28 sierpnia 2008 r. w Ś. i oddalił powództwo M. S. (1) w pozostałym zakresie.

Pozwany Z. G. prowadzi prywatny gabinet stomatologiczny, a nadto jest na emeryturze. Łącznie osiąga miesięcznie dochód w wysokości około 6.500 zł netto. Żona pozwanego zarabia ok.3.500 zł miesięcznie. Pozwany spłaca kredyt wysokości 3.200 zł miesięcznie. Na utrzymaniu pozwanego i jego żony pozostaje syn w wieku 17 lat, który uczy się w płatnym liceum (400 zł miesięcznie). Z. G. posiada samochód z 1997r., marki M. (...), segment w zabudowie szeregowej, działki rolnicze 1 ha (współwłasność z matką i bratem) oraz 3 ha (współwłasność z żoną).

Sąd uznał, że powództwo jest częściowo uzasadnione.

Sąd wskazał, że powództwo znajduje oparcie w treści przepisu art. 43 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 392 – tekst jednolity), stosownie do którego zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt 1, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący wyrządził szkodę umyślnie, w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości albo po użyciu środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd wskazał, że w sprawie odpowiedzialność pozwanego była nie była przedmiotem sporu.

Z kolei kwestią sporną, która była przedmiotem sporu i którą od początku postępowania kwestionował pozwany była wysokość doznanej szkody, a tym samym wysokość wypłaconego odszkodowania. Pozwany Z. G. zakwestionował przede wszystkim wypłatę odszkodowania w postaci utraconych dochodów, gdyż pozwany podkreślił, że suma pieniężna wypłacona na rzecz poszkodowanego wynosi więcej niż szkoda, co powoduje, że doszło do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego. Zdaniem strony pozwanej powód nie wykazał, aby poszkodowany w okresie 16 miesięcy po wypadku był niezdolny do wykonywania jakiejkolwiek pracy zarobkowej, a przy tym poszkodowany w 2009 r. prowadził działalność gospodarczą. Ponadto pozwany zarzucił powodowi, iż ten nie zbadał zasadności roszczeń poszkodowanego w zakresie możliwych dochodów, a do czego był zobligowany. Jednocześnie Z. G. wskazał na zadłużenie poszkodowanego w stosunku do organów podatkowych i instytucji ubezpieczeniowych oraz na specyfikę branży budowlanej.

Zdaniem Sądu podstawę prawną dla przypisania pozwanemu odpowiedzialności odszkodowawczej względem poszkodowanego w zdarzeniu z dnia 28 sierpnia 2008 r. stanowił przepis art. 436 § 1 k.c.

Podstawę prawną odpowiedzialności powoda względem poszkodowanego za skutki wypadku komunikacyjnego stanowiły przepisy art. 822 k.c. i art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r.

Odnosząc się oceny prawnej powództwa zgłoszonego przez ubezpieczyciela opartego na regresie Sąd wskazał, że przepis art. 828 k.c. normuje problematykę przejście na ubezpieczyciela z mocy prawa roszczenia ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę, do wysokości dokonanej zapłaty. Roszczenie ubezpieczającego przechodzi na ubezpieczyciela już przez sam fakt dokonanej zapłaty, co stanowi szczególny przypadek wstąpienia w prawa zaspokojonego wierzyciela w związku z art. 518 § 1 pkt 4 k.c., zgodnie z treścią którego osoba trzecia, która spłaca wierzyciela, nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty, jeżeli to przewidują przepisy szczególne.

Sąd podkreślił, że wszystkie przesłanki do żądania zwrotu wypłaconego odszkodowania zostały spełnione i w związku z tym powództwo Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. jest zasadne, jednakże nie w całości.

Sąd miał na uwadze, że w toku likwidacji szkody M. S. (1) otrzymał od powoda łącznie 32.000 zł z tytułu zadośćuczynienia, 1.040 zł z tytułu odszkodowania za koszty opieki, 1.500 zł za zniszczone rzeczy oraz 303.821,48 zł z tytułu utraconych dochodów. Nadto kwotę 30.821,32 zł z tytułu odszkodowania za zniszczony motor.

Sąd wskazał, że dla rozstrzygnięcia sprawy, w związku z zarzutami pozwanego, istotnym było ustalenie rzeczywiście poniesionej przez poszkodowanego szkody a tym samym zasadności wypłaconych powyżej kwot. Wbrew stanowisku pozwanego fakt oddalenia powództwa M. S. (1) nie przesądzał o braku zasadności żądania w niniejszej sprawie. Sąd miał na uwadze, że postępowanie toczyło się pomiędzy innymi stronami a nadto poszkodowanemu dokonano już wypłaty odszkodowania. Niewątpliwie według Sądu poszkodowany M. S. (1) poniósł szkodę w postaci utraty zdrowia oraz związane z tym kosztami na leczenie i rehabilitację oraz utratę dochodów, biorąc pod uwagę jego hospitalizację oraz czas pobytu na zwolnieniu lekarskim, co uniemożliwiło M. S. (1) wykonywania działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu usług budowlanych.

Pozwany kwestionował przede wszystkim wysokość utraconych przez poszkodowanego dochodów.

Zdaniem Sądu wbrew sugestii Z. G. powód w pełni wykazał niezdolność poszkodowanego do wykonywania jakiegokolwiek pracy zarobkowej, o czym świadczy przebywanie poszkodowanego na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 09 października 2008 r. do dnia 10 marca 2009 r., co wynika z odpisów druków ZUS ZLA, ale również z opinii medycznych sporządzonych w niniejszym postępowaniu. Z opinii biegłych jednoznacznie wynika, że w okresie za który powód dokonał wypłaty (od września 2008 do grudnia 2009r.) poszkodowany był niezdolny do wykonywania pracy. Jak już wskazano na wstępie rozważań, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wniosków opinii. Powyższe potwierdza nadto zgromadzona dokumentacja związana z leczeniem znajdująca się w aktach i załączniku do akt. Treść tych dowodów jednoznacznie wskazuje na brak możliwości prowadzenie przez poszkodowanego działalności gospodarczej w okresie, w którym powód wypłacił mu odszkodowanie z tytułu utraconych korzyści ze względu na odniesione obrażenia ciała w wypadku z dnia 28 sierpnia 2008 r. Kwestia skutków tego wypadku komunikacyjnego na zdrowie M. S. (1) i jego życie zawodowe nie może być kwestionowana przez pozwanego, skoro ostatecznie poszkodowany w związku z tym, że zdrowie nie pozwalało mu nie prowadzenia działalności gospodarczej nie podjął prowadzenia się zawieszoną działalność w 2010 r. Ponadto o poważnych skutkach wypadku drogowego z dnia 28 sierpnia 2008 r. świadczy treść wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 września 2011 r., w sprawie o sygn. akt I C 668/09, zgodnie z którym Sąd ustalił odpowiedzialność Z. G. i Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. za szkody mogące powstać w przyszłości. O tym, że skutki wypadku spowodowanego przez pozwanego mają nieodwracalny wpływ na życie M. S. (1) świadczy również charakter obecnie świadczonej przez niego pracy, to jest zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w P. na podstawie umowy o pracę na czas określony na stanowisku brygadzysty i z tego tytułu osiąga on dochód brutto w kwocie 134.48 zł (95,34 zł – dochód netto) za jeden dzień pracy. Dokładna analiza dochodów uzyskiwanych przez poszkodowanego przed wypadkiem oraz po wypadku prowadzi do

wniosku o ograniczeniu jego możliwości zarobkowych, za które bezpośrednią odpowiedzialność ponosi pozwany Z. G., który w sposób umyślny, będąc w stanie nietrzeźwości potracił M. S. (1), kierującego motorem. W konsekwencji pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki tego wypadku nie tylko na gruncie prawa karnego, co znalazło potwierdzenie w prawomocnym wyroku skazującym, ale również odpowiedzialność cywilnoprawną wobec roszczenia regresowego powoda. Sąd przy ustaleniu wysokości hipotecznego dochodu poszkodowanego uwzględnił okoliczność jego zadłużenia wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz urzędu skarbowego, a także specyfikę działalności budowlanej prowadzonej przez poszkodowanego, która charakteryzuje się wahaniami na rynku i uzależniona jest od sytuacji gospodarczej w kraju.

Według Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił jednak na uznanie prawidłowości wyliczenia przez powoda odszkodowania z tego tytułu. W oparciu o dokumentację finansową powoda znajdującą się w aktach i stanowiącą załącznik do akt nadto opinię biegłego Sąd uznał, że z tytułu utraconych dochodów i korzyści zasadnym była wypłata w wysokości 182.475,32 zł. Z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, która Sąd podziela wyniki jednoznacznie, że wartość hipotecznego, utraconego dochodu M. S. (1) wyniosła: od 1 września 2008 do 31 grudnia 2008 roku - 76.550,40 zł (4 x 19.137,60), od 01 stycznia 2009 do 31 grudnia 2009 roku - 105.924,92 zł (12 x 19.137,60 minus osiągnięty dochód netto w 2009).

Sąd miał nadto na uwadze, że na skutek wypadku z dnia 28 sierpnia 2008 r. M. S. (1) doznał licznych obrażeń ciała, które skutkują trwałym uszczerbkiem na zdrowiu w związku: z występowaniem u niego zaburzeń adaptacyjnych o umiarkowanym nasileniu (2 %), ze złamaniem kości lewego przedramienia skutkujące brakiem zrostu i wytworzeniem stawu rzekomego kości promieniowej z punktu widzenia ortopedii (25 %), ze zwknięciem lewego stawu łokciowego (10 %), ze złamaniem lewej kości łonowej (5 %), ze stłuczeniem okolicy lędźwiowej skutkujące trwałym ograniczeniem ruchomości i przewlekłym zespołem bólowym (5 %), ze złamaniem trzonów kości promieniowej i łokciowej lewej powikłany stawem rzekomym kości promieniowej z punktu widzenia neurologii (2 %), ze złamaniem dolnej gałęzi kości łonowej lewej z punktu widzenia neurologii (2 %), ze złamaniem lewej kości łonowej z punktu widzenia chirurgii (5 %), ze stłuczeniem okolicy lędźwiowej z punktu widzenia chirurgii (5 %). Okres leczenia operacyjnego M. S. (1) i rekonwalescencji po nim zakończył się między czerwcem 2010 r., a lipcem 2011 r. W chwili obecnej M. S. (1) nie może wykonywać pracy wymagającej dużego wysiłku fizycznego, np. dźwiganie ciężarów, czy też pracy na wysokościach (deformacja ręki lewej). Długotrwałe siedzenie, schyłanie, czy też pozostawanie w jednej pozycji może powodować nasilenie dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowego i miednicy. Z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowego i miednicy poszkodowany nie powinien także zbyt długo stać lub siedzieć w jednej pozycji - granica jest nieoznaczalna z powodu subiektywnego odczuwania dolegliwości bólowych, teoretycznie może to być od jednej do kilku godzin. Schyłanie także może prowokować nasilenie dolegliwości bólowych. Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd uznał, że wypłacona powodowi kwota z tytułu kosztów opieki oraz zadośćuczynienia jest uzasadniona i znajduje oparcie w art.444§1 i art. 445 §1 k.c.. Sąd podkreślił, że w okolicznościach niniejszej sprawy kwota 32.000 zł z tytułu zadośćuczynienia nie może być traktowana jako nadmierna. W zakresie zniszczonych rzeczy powód oparł się na oświadczeniu poszkodowanego. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów przeciwnych.

Tym samym Sąd przyjął, że strona powodowa w sposób prawidłowy i uzasadniony wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej kwocie 217.015,32 zł (32.000 zł z tytułu zadośćuczynienia, 1.040 zł za koszty opieki, 1.500 zł zniszczone rzeczy + 182.475,32 zł – odszkodowanie z tytułu utraconych korzyści = 217.015,32 zł).

Pozwany podnosił nadto, że uregulował kwotę 40.000 zł. Powód wskazywał zaś, że wpłata została dokonana na poczet odszkodowania za zniszczony motor (30.821, 32 zł) i pozostało 9.178,68 zł. Mając na uwadze, że wobec braku wskazania przez dłużnika na poczet jakich należności dokonuje wpłaty powód mógł dokonać takiego zarachowania albowiem pozwany nie wskazał zgodnie z art.451§2 k.c. przy spełnieniu świadczenia, który dług chce zaspokoić. Pozwany nie kwestionował w istocie wysokości odszkodowania za zniszczony motor, którego wartość powód określił w oparciu o ekspertyzę. Tu również pozwany nie przedstawił dowodów przeciwnych.

Reasumując pozwany zobowiązany jest zdaniem Sądu do zwrotu powodowi kwoty 207.836,64 zł (217.015,32 zł - 9.178,68 zł).

Sąd wskazał, że żądanie odsetek znajduje uzasadnienie w treści art. 481§1 k.c. albowiem powód wzywał pozwanego do zapłaty już w listopadzie 2010r. tym samym żądanie zasądzenia odsetek od 29 kwietnia 2011r. (data wniesienia pozwu) należało uwzględnić w całości.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, jak w pkt I i II sentencji.

O kosztach postępowania sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 zd.1 k.p.c., i art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelacją od wyroku wniósł pozwany.

Zaskarżył go w całości.

Wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za I i II instancję.

Podstawę apelacji stanowią następujące zarzuty:

1.w części roszczenia dotyczącego utraconych korzyści – błędną, niezgodną z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego w postaci dokumentów księgowych, umów zlecenia, dokumentów dotyczących zaległości publicznoprawnych oraz z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, umowy kredytowej, zeznań świadków, opinii biegłej z zakresu rachunkowości, prowadzącej do wadliwego wniosku, że poszkodowany osiągnąłby dochód wskazany w opinii biegłej z zakresu rachunkowości, podczas gdy prawidłowa ocena wskazanych dowodów powinna prowadzić do wniosku, że nie zachodzi wystarczająco duże prawdopodobieństwo osiągnięcia takiego dochodu przez poszkodowanego,

2.obraza przepisu prawa materialnego, a to:

- art.451 par. 2 przez jego błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że wierzyciel zachowuje prawo do zaliczenia otrzymanego świadczenia na poczet jego z kilku długów bez względu na upływ czasu od spełnienia świadczenia i formę zaliczenia, podczas gdy, zachowanie przez wierzyciela może nastąpić tylko w formie pokwitowania wręzonego w bezpośrednim następstwie czasowym po spełnieniu świadczenia przez dłużnika w postaci 40 000 złotych w dniu 14 maja 2014 roku.

- art. 451 par. 3 k.c. przez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy ani dłużnik, ani wierzyciel nie wskazali, na jaki dług powinno być zaliczone świadczenie 40 000 złotych zapłacone przez pozwanego w dniu 14 maja 2010 roku, podczas gdy brak takiego wskazania powinien skutkować zaliczeniem z mocy prawa na poczet najdawniej wymagalnego długu, to jest określonego w wezwaniu do zapłaty z dnia 28 października 2009 roku.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzone od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna.

W sprawie niniejszej niesporna jest odpowiedzialność pozwanego co do zasady.

Pozwany kwestionuje przede wszystkim nieprawidłowość w ustaleniu wysokości utraconych korzyści przez M. S. (1) – poszkodowanego w wypadku komunikacyjnym, którego sprawcą był pozwany.

Wypadek komunikacyjny, w wyniku którego M. S. (1) doznał poważnych obrażeń ciała, miał miejsce w dniu 28 października 2008 roku. Pozwany nie kwestionuje zasadności przyznanych poszkodowanemu kwot z tytułu zadośćuczynienia (32.000 złotych), opieki (1.040 złotych), zniszczonych rzeczy (1.500 złotych).

Kwestionuje wysokość przyznanej i wypłaconej poszkodowanemu łącznej kwoty 182.475,032 złotych z tytułu utraconych korzyści - dochodów z tytułu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w zakresie budownictwa za okres 1 września 2008 roku do 31 grudnia 2009 roku (16 miesięcy).

Zarzuty apelującego w tym zakresie nie znajdują zdaniem Sądu odwoławczego uzasadnienia.

Wysokość tych dochodów ustalił Sąd na podstawie opinii biegłej z zakresu rachunkowości B. K. (k-801-810, 980- 984). Biegła oceniła utratę potencjalnych dochodów poszkodowanego uwzględniając, że miał on zaległości w uiszczaniu świadczeń z tytułu podatków, świadczeń społecznych jak i zdrowotnych za rok 2008, uwzględniła konieczność ich uiszczenia przy wyliczeniu dochodów w 2009 roku.

W przypadku prowadzenia działalności gospodarczej wysokość potencjalnych utraconych korzyści, nie sposób pominąć osiągnąć w okresie bezpośrednio poprzedzającym wypadek (28.08.2008 rok) jak i uwzględnienie potencjalnych możliwości ich osiągnięcia w okresie późniejszym do 31 grudnia 2009 roku, opierając się o dokumentację finansową, treści umów i zobowiązania podatkowe poszkodowanego.

Wskazać należy, że biegli powołani w sprawie z zakresu wielu specjalności wskazali, że powód pozbawiony był możliwości zarobkowania ze względu na skutki wypadku komunikacyjnego nie tylko do końca 2009 roku – okres leczenia operacyjnego M. S. (1) i rekonwalescencja po nim zakończył się między czerwcem 2010 roku, a lipcem 2011 roku.

Wysoce uprawdopodobnioną wysokość utraconych dochodów poszkodowanego potwierdza wbrew twierdzeniom apelującego nie tylko opinia biegłej z zakresu rachunkowości. Potwierdza to jeszcze szereg innych dowodów, głównie zeznania świadków w tym poszkodowanego.

Skarżący podnosi, że M. S. (1) nie mógłby osiągnąć wysokości utraconych dochodów wypłaconych jemu przez powoda, a uwzględnionych przez Sąd I instancji, gdyż przeczą temu zaległości z tytułu zobowiązań publicznoprawnych, zaniechanie zobowiązań socjalnych wobec pracowników, brak uwiarygodnienia wykazania zapewnienia sobie frontu robót (stosowne umowy) na okres sporych 16 miesięcy do 31 grudnia 2009 roku przez pogorszącą się koniunkturę w budownictwie po 2008 roku.

Powód poza naszymi twierdzeniami nie wykazał, by po 2008 roku nastąpił kryzys w budownictwie.

Biegła sądowa ustosunkowując się do tego zarzutu wykazała danymi z GUS-u, że wręcz przeciwnie koniunktura w budownictwie miała tendencję rosnącą (k-983-984).

Nie sposób przyjąć za usprawiedliwiony zarzut, że poszkodowany nie wykazał się zawartymi umowami na wykonywane prace za sporny okres, M. S. (1) prowadził reaktywnie małą firmę budowlaną, która ze względu na swój potencjał nie była w stanie prowadzić wielkich, samodzielnych inwestycji. Z zeznań samego poszkodowanego jak i swoich byłych pracowników wynika jednoznacznie, że głównie wykonywał prace jako podwykonawca na terenie większych inwestycji. W związku z tym nie mógł się wykazać jakie prace będzie wykonywał np. w grudniu 2009 roku.

Z zeznań świadka P. J. – byłego brygadzysty zatrudnionego u poszkodowanego (k-325-326), A. P. – prowadzącej biuro rachunkowe obsługującego poszkodowanego jak i samego poszkodowanego (k-326-328) wynika, że M. S. (1) nie miał problemów z uzyskiwaniem kolejnych prac dzięki znajomościom, osiągał wykazywane dochody, które pozwalały mu na to, by nie powstawały zaległości w należnościach publicznoprawnych i okresowe zaniechanie praw pracowników (opóźnione wypłaty i okresowe braki odzieży ochronnej). Poszkodowany jednak jako osoba młoda, z przypadłościami

tego wieku doprowadzał do zawirowań w życiu prywatnym, zarobione pieniądze w pierwszej kolejności przeznaczył na zakup luksusowego pick-upa M. (...) oraz takiegoż motocykla S..

Nadto świadek A. W. (k-577-582) przeprowadzając wywiad gospodarczy zlecony przez powoda odnośnie sytuacji materialnej poszkodowanego ustalił, że jest on współwłaścicielem nieruchomości zabudowanej położonej w S. o powierzchni 2 ha, której wielkość i standard zrobiła duże wrażenie na świadku. Poszkodowany chciał ją zbyć za 4 mln złotych i chociaż był tylko jej współwłaścicielem, to głównie on przyczynił się do jej wysokiego standardu, gdyż ani jego matka (emerytka nauczycielka) oraz siostra nie były w stanie utrzymać jej na wysokim poziomie (k-222-225). Nie jest rzeczą Sądu ocenianie prawidłowości postępowania poszkodowanego w zakresie preferencji wydawania swoich dochodów, jednakże również zdaniem Sądu odwoławczego powód wykazał, że był on w stanie osiągać znaczne dochody.

Wskazać należy również, że powód zarówno w postępowaniu likwidacyjnym jak i w postępowaniu przed Sądem przy ocenie wysokości utraconych dochodów miał na uwadze dowody w postaci umów poszkodowanego poprzedzających wypadek, zeznań podatkowych i dokumentację rachunkową.

Pozwany zdaje się przywiązywać nadrzędną uwagę co do wykazania dochodów przez poszkodowanego za okres lipiec-sierpień 2008 roku. Wskazać należy, że specyfika branży budowlanej polega między innymi na nieregularności uzyskiwanych dochodów oraz jej sezonowości. Dochody branży budowlanej ze względu na ograniczenia klimatyczne – pogodowe generalnie są wyższe w okresie letnim niż w zimowym.

Nadto dochody otrzymuje się również generalnie po wykonaniu określonych prac, co skutkuje uzyskiwaniem określonych nawet dużych dochodów krótkim okresie czasu, by następnie ich nie otrzymywać, co zmusza często do pobierania kredytów obrotowych na bieżącą działalność (czynił to również poszkodowany). Nie bez znaczenia są również występujące często w praktyce opóźnienia inwestorów czy generalnych wykonawców w uiszczaniu należnych wynagrodzeń lub wręcz prób w ogóle ich nieuiszczenia.

Istotą jednak było wykazanie jakie dochody mógł poszkodowany osiągać w stosunku rocznym z przyczyn wyżej wskazanych, co również zdaniem Sądu odwoławczego zostało przez powoda wykazane.

W związku z powyższym nie można uznać za uzasadnione i mające znaczenie dla sprawy wykazywanie przez apelującego, że poszkodowany nie osiągnął dochodów w określonym miesiącu, a wykazywanie, że od września 2008 roku do 31 grudnia 2009 roku poszkodowany nie osiągnąłby żadnych dochodów nie znajduje żadnych podstaw.

Marginalnie już tylko wskazać należy, że w tym zakresie powoływanie się w toku procesu na ustalenia zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 września 2011 roku sygn. akt I C 668/09 nie znajduje uzasadnienia. Niezależnie bowiem od tego co wskazał Sąd I instancji, że postępowanie toczyło się między stronami oraz dokonana została już wypłata świadczeń przez powoda w niniejszej sprawie, to z uzasadnienia tego wyroku jednoznacznie wynika, że powództwo w zasądzonej części dotyczącej utraconych korzyści zostało oddalone, gdyż po pierwsze powód w tamtym postępowaniu – poszkodowany M. S. (1) dochodził kwot z tego tytułu zdecydowanie większych niż dochodzonych w drodze regresu w postępowaniu niniejszym. Nadto w postępowaniu powyższym M. S. (1) w znacznym stopniu pozbawił się możliwości dochodzenia swoich roszczeń rezygnując z dowodu przesłuchania w charakterze strony, nie powołując na ich istnienie dowodu z zeznań świadków oraz przedstawiając dokumentację rachunkowo – księgową w ograniczonym zakresie.

Nie wnioskował również o przeprowadzenie dowodu z zakresu medycyny co jednoznacznie wynika z uzasadnienia powoływanego wyroku (k-138-150).

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia art. 451 § 2 k.c. i art. 451 § 3 k.c.

Mimo, że rozważania Sądu I instancji dotyczy tych przepisów, stwierdzić należy, że ich stosowanie nie znajduje uzasadnienia w realiach niniejszej sprawy.

Podkreślić jednak stanowczo należy, że bezzasadne stosowanie tych przepisów przez Sąd I instancji nie ma żadnego wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonego wyroku.

Wskazać należy, że dług w rozumieniu art. 451 k.c. obejmuje całość obowiązku dłużnika wynikających z tego samego stosunku prawnego.

Stosunek prawny w niniejszej sprawie wywodzi się z jednego zdarzenia a mianowicie deliktu – wypadku komunikacyjnego z dnia 28 sierpnia 2008 roku, którego sprawcą był pozwany.

Zatem wszelkie roszczenia powoda stanowią jeden dług, gdyż są skutkiem tego samego zdarzenia.

Natomiast art.451 k.c. ma zastosowanie przy zaskarżeniu wielości długów, które w niniejszej sprawie nie występują.

Powoływanie się w istocie na występowanie w sprawie dwóch różnych sygnatur akt likwidacyjnych nie ma znaczenia dla sprawy, a ma jedynie znaczenie porządkowe dla powoda.

Wszystkie bowiem roszczenia wynikające z obowiązków ustawowych powoda wobec poszkodowanego prowadzone były pod jednym numer, jedynie inny numer porządkowy akt szkodowe dotyczące likwidacji szkody z tytułu zniszczenia w czasie wypadku motocykla S. prowadzonego przez poszkodowanego.

Inny numer wynika w tym wypadku jedynie z tego, że suma odszkodowania z tego tytułu przypadła towarzystwu leasingowemu (k-279-293) – Bankowemu Funduszowi Leasingowemu (poszkodowany posiadał ten motocykl w leasingu), co wcale nie zmienia faktu, że za wypłatę odszkodowania z tego tytułu odpowiada również pozwany.

Wbrew twierdzeniom apelującego powód wcześniej niż w piśmie z dnia 13 lutego 2012r. (k-166-168) podnosił, że wpłaconą przez powoda w dniu 10 maja 2010 roku kwotę w wysokości 40.000,00 złotych zaliczył na poczet długu i dochodzi już w pozwie kwoty pozostałej po jej zaliczeniu.

Wskazać należy, że powyższa kwota była jedyną uiszczoną przez powoda na poczet długu. Powód w pozwie (k-4) wskazuje na tę okoliczność. Na zaliczenie tej kwoty na poczet długu wskazuje również wezwanie do zapłaty z dnia 12.11.2010 rok skierowane do pozwanego (k-18).

Powód jako wierzyciel zgodnie z art. 65 § 1 k.c. swoją wolę co do zaliczenia uiszczonej kwoty na poczet długu mógł wyrazić w dowolny sposób.

Powołane wyżej dowody jednoznacznie wskazują, że już na datę wniesienia pozwu, powód zaliczył uiszczoną przez pozwanego kwotę na poczet długu, dochodząc ostatecznie kwoty uwzględniającej częściową jej spłatę.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznając apelację pozwanego za bezzasadną oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach Sąd Apelacyjny oparł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 6 pkt. 7 i § 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz poniesienia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490).

Małgorzata Gawinek Ryszard Iwankiewicz Eugeniusz Skotarczak